

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 r.

sprawy **M. W.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a §1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach,

z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1444/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach,

z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt IX K 1438/20

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt IX K 1438/20, uznał oskarżonego M.W. za winnego tego, że:

„w dniu [...] w K., wspólnie z Ł.K. i K.W. wziął udział w bójce z K.C. i E.B., w trakcie której zadając sobie wzajemnie uderzenia rękami oraz kopnięcia po całym ciele narazili się wzajemnie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1

k.k., przy czym K.C. doznał obrażeń ciała w postaci sińców na lewym ramieniu, prawym łokciu i prawym przedramieniu, otarcia naskórka na twarzy i głowie, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres czasu poniżej 7 dni, zaś Ł.K. doznał obrażeń ciała w postaci sińców na twarzy i prawej małżowinie usznej, uszkodzenia śluzówki policzka lewego, sińców i otarć naskórka na kończynach górnych i lewym podudziu, bolesności uciskowej klatki piersiowej, skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na okres czasu poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścili się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego”,

tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem Sąd I instancji skazał również pozostałych oskarżonych: K.C., Ł.K., E.B. oraz K.W.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego M.W., zaskarżając go w całości, zarzucając szczegółowo opisany w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę art. 7 k.p.k. oraz rażącą niewspółmierność kary, oraz wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego M.W., ewentualnie wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1444/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego M.W., zaskarżając go w całości w odniesieniu do tego oskarżonego, zarzucając:

„rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i niepełnym ustosunkowaniu się przez Sąd drugiej instancji, również w znaczeniu nieprzedstawienia w sposób szczegółowy, poprawny pod względem logicznym i faktycznym, bez sprzeczności, niekonsekwencji i

dwuznaczności swojego toku rozumowania, nadto w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej oceny wszystkich istotnych zarzutów apelacji, co doprowadziło do sytuacji, w której kontrola odwoławcza orzeczenia miała jedynie formalny charakter;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaaprobowanie w toku kontroli instancyjnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji oczywiście błędnej, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oceny dowodów, szczególnie w zakresie dowodów przeprowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz sądowego, w szczególności w zakresie dowodu z wyjaśnień oskarżonego M.W., w zakresie opisu przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, charakteru udziału w zdarzeniu oskarżonego, tj. w szczególności okoliczności niebrania czynnego udziału w zdarzeniu, a także w zakresie okoliczności ubioru (obuwia i jego koloru) w dniu zdarzenia, w połączeniu z zeznaniami świadków złożonymi w sprawie i korelacji z materiałem dowodowym ze zdjęć z kart. 97 i 98, podczas gdy prawidłowa analiza wskazanych dowodów prowadzi do wniosku, że skoro świadkowie zdarzenia nie potwierdzają uczestnictwa czynnego oskarżonego M.W. w zdarzeniu co koreluje z treścią jego zeznań oraz faktem, iż oskarżony był ubrany odmiennie niż osoba ujęta na nagraniu/zdjęciu z karty 97 nie można przypisać mu sprawstwa czynu;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji i inkorporowanie przez Sąd odwoławczy do własnego rozstrzygnięcia, błędnej oceny dowodów, dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie dowodów przeprowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz sądowego przy powołaniu w uzasadnieniu Wyroku dowodów w postaci nagrań ze zdarzenia, mimo że nie zostały one ujawnione na rozprawie głównej;

4. art. 6 k.p.k., art. 117 § 2 i 2a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez przeprowadzenie w dniu 12 kwietnia 2019 roku przez Sąd Rejonowy a także w dniu 30 listopada 2022 roku przez Sąd Okręgowy rozprawy pomimo braku właściwego zawiadomienia oskarżonego o rozprawie, co w konsekwencji doprowadziło do wydania przez sąd odwoławczy wyroku z naruszeniem prawa oskarżonego do obrony”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd odwoławczy.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Kielce-Wschód w Kielcach wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

Po pierwsze, za bezzasadne należało uznać dwa zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. postanowienie SN z dnia 3 marca 2022 r., sygn. akt I KK 30/22).

Przenosząc te uwagi na grunt przedmiotowej sprawy należy zaznaczyć, że obraza art. 410 k.p.k. nie była podnoszona przez obrońcę skazanego w apelacji, a w rezultacie nie mogła być przedmiotem kontroli instancyjnej. W tym zakresie Sąd odwoławczy nie mógł z istoty rzeczy uchybić art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., gdyż – mając na względzie treść art. 433 § 1 k.p.k. – nie był zobowiązany do oceny ewentualnego uchybienia normie wynikającej z art. 410 k.p.k. Z kolei zarzut nieprawidłowej kontroli instancyjnej w zakresie postawionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie mógł zostać uznany za zasadny, bowiem Sąd odwoławczy rozpoznał go należycie (s. 4-5 uzasadnienia). W szczególności Sąd

Okręgowy w Kielcach podkreślił niedostatki zarzutu apelacyjnego oraz jego uzasadnienia. Ponadto Sąd wyraźnie odniósł się do argumentów zawartych w apelacji podnosząc, że m.in. skazany potwierdził swoją obecność na miejscu zdarzenia w czasie popełnienia zarzuconego czynu, jego tożsamość została potwierdzona również na innych nagraniach, a ubiór skazanego widoczny na tych materiałach jest taki sam. Ponadto Sąd odwoławczy uznał za całkowicie trafne argumenty Sądu I instancji. W tym kontekście należy zaznaczyć, że sąd II instancji utrzymując w mocy orzeczenie pierwszoinstancyjne nie jest zobowiązany do przedstawienia szczególnie szerokiego wyводу uzasadniającego rozstrzygnięcie (zob. np. wyrok SN z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt IV KK 60/20). Nie ulega zatem wątpliwości, że kontrola instancyjna w sprawie została przeprowadzona prawidłowo.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zakresie braku ujawnienia dowodów powołanych przez Sąd odwoławczy. Po pierwsze, zarzut ten – w istocie adresowany do Sądu I instancji – nie został podniesiony w apelacji. Już z tego powodu nie powinien on zostać uwzględniony. Po drugie, dowody wskazane na kartach 30a oraz 69 (z monitoringu miejskiego oraz wykonane telefonem komórkowym J.W.) Sąd Rejonowy wykazał jak podstawę ustaleń faktycznych (pkt 1.1. wyroku Sądu I instancji, k. 517 akt), podnosząc częściową niewiarygodność wyjaśnień skazanego. Sąd odwoławczy uszczegółowił jedynie stanowisko Sądu I instancji, opisując precyzyjnie to, co nagrania te przedstawiają, nie będąc jednocześnie zobowiązany do kontroli instancyjnej zakresie ewentualnego naruszenia art. 410 k.p.k.

Całkowicie bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 6 k.p.k., art. 117 § 2 i 2a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Po pierwsze, w części, w jakiej dotyczy on kwestii prawidłowości zawiadomienia skazanego o rozprawie toczącej się w dniu 12 kwietnia 2019 r. przed Sądem I instancji, nie jest związany z naruszeniem prawa przez Sąd odwoławczy. Zaznaczyć bowiem należy, że uchybienia tego nie podnoszono w apelacji, a tym samym Sąd odwoławczy nie weryfikował zgodności z prawem postępowania Sądu I instancji w tym przedmiocie. Jeśli zaś chodzi o prawidłowość zawiadomienia o terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 30 listopada

2022 r. to należy spostrzec, że wprowadzie skazany nie został o nim zawiadomiony listem, to jednak na rozprawie w dniu 30 listopada 2022 r. obrońca skazanego M.W. oświadczył, że skazany wie o terminie rozprawy i stale przebywa za granicą (k. 589 akt). Dowodem potwierdzającym powiadomienie osoby uprawnionej do udziału w czynności procesowej, o którym mowa w art. 117 § 2 k.p.k., może być oświadczenie przedstawiciela procesowego strony, że strona wiedziała o miejscu i terminie czynności (zob. J. Skorupka, w: R.A. Stefański, S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, Warszawa 2017, teza 9 do art. 117). Oznacza to, że nie zaistniała w sprawie przeszkoda w rozpoznaniu sprawy pod nieobecność skazanego, a tym samym nie doszło do naruszenia art. 117 § 2 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[MD]

[ał]